

CON ONG

tuần báo trào phúng đời lập

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI

Số 27.

10 tí

Tuần lễ từ 27-6 đến 4-7-1968

Chủ tịem : MINH VÕ

Đầu bếp : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM : 101 VÕ TÁNH SAIGON

ÔNG NƠI : 91.905

chống cộng được hưởng cái gì

« Cái gọi là » Mặt trận Giải Phóng Miền Nam lại đang được những đảng lãnh tụ của chúng ta bàn tới định nghĩa lui một cách ồn ào và nhiều tinh thần hài hước. Một lập luận hết sức ngây thơ cụ :

— Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam quy tụ nhiều phần tử Quốc gia kháng chiến chống Pháp. Sau này, thêm những anh hùng bất mãn Ngô Đình Diệm trốn ra bưng theo... Việt Cộng !

Và một kết luận rề tiền :

— Tuy nhiên, Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam chính là công cụ của Cộng Sản Bắc Kỳ !

Những số Con Ong trước đây, để giúp mấy đảng lãnh tụ quốc gia kém thông minh, thiếu suy nghĩ, đòi nói chuyện với những phần tử quốc gia trong Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam

chúng tôi đã minh định lập trường đặt Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam vào đúng vị trí dề tiện của nó. Nhưng Con Ong chưa đủ khả năng làm cho những kẻ ngoan cố hết ngoan cố. Vậy, hôm nay chúng tôi gắng sức cùng mấy đảng lãnh tụ « nhại lại » rơm cỏ của « cái gọi là » Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam.

Sau hiệp định cờ lơ thất thêu Genève 1954, vấn đề Quốc Cộng đã trắng đen rõ rệt. Nhưng người quốc gia trong hàng ngũ kháng chiến hoặc đã chết cho nền độc lập, hoặc đã bị Việt Cộng thủ tiêu hoặc đã bị nhuộm đỏ. Những người còn sống với ý thức quốc gia, chắc chắn, đều tìm về vùng quốc gia, muộn nhất là sau hiệp định Genève.

Mặt Trận Giải Phóng Miền

Nam là « đòn » của Việt Cộng. Nó đúng là một tổ chức Cộng Sản. Chỉ có những anh quốc gia ngu xuẩn mới tiếp tục không chiến cự. Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam. Những anh quốc gia ngu xuẩn này, chúng ta không thêm dề cập. Còn những anh quốc gia bất mãn ông Ngô Đình Diệm ra bưng theo Việt Cộng thì phí chính khứa xôi thịt là trốn quân dịch, đâm người sợ tù, giạt nợ, hăm hiếp đàn bà con gái vãn vãn ! Người Quốc gia xứng đáng không thể vì bất mầu một người quốc gia mà ra bưng bưng biên, tình nguyện làm tôi mọi cho Việt Cộng.

Thứ quốc gia đó, thừa ngài dân biểu Tuần báo Con Ong liệt chúng nó vào hạng quốc gia sâu quàng. Kể cả những thành quốc gia đêm ngày còn vọng tưởng Việt Cộng trong cảnh lên xe xuống ngựa cũng là bọn quốc gia sâu quàng. Vọng tưởng bần cách cố tình định nghĩa, lập luận

rằng vẫn có quốc gia ở Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam.

Ngài dân biểu tên C một nhà dân biểu đang lên như sự đang lên của nhà báo Ma Cao, đã ngưng ngưng cho rằng có năm bảy cách chống Cộng. Kế nào độc quyền chống Cộng, kế ấy sẽ hưởng một mình. Ngẫm ý rằng, nếu lãnh thì lãnh đủ Anh em nhóm Con Ong chúng tôi không chủ trương độc quyền chống Cộng. Nhưng chúng tôi, có thể hành diện nói, là những thành chống Cộng hung hăng con bọ xít nhất Miền Nam tự do. Những kẻ chiến đấu không đòi hỏi hưởng thụ giống những kẻ dân biểu đòi lương lậu. Chúng tôi chống Cộng để được sống cho ra sống, để không bị làm trâu ngựa. Thế thôi. Ví dù được hưởng cái gì, chúng tôi xưng phong mỗi riêng ngài dân biểu hưởng.

tại sao nhà nước để bọn nhỏ con ngang nhiên thân việt cộng ?

Ban chấp hành của « cái gọi là » Tổng Hội Sinh Viên Sài Gòn vừa tung ra một tờ báo Sinh Viên. Tờ báo không có chủ nhiệm nhưng có chủ bút, tổng thư ký tòa soạn. Chủ bút : Nguyễn Trường Côn, Tổng thư ký tòa soạn : Nguyễn thị Tố Liên. Thư từ, bài vở lại do ông Lý Thiện Sanh đảm nhiệm ! Còn chủ bút và tổng thư ký không biết làm gì ? Tờ báo mang tên Sinh Viên không có giấy phép xuất bản chỉ có số kiểm duyệt 659/KGS ngày 7-6-1968 chắc chắn là do Sở Kiểm Duyệt Bộ Thông Tin Việt Nam Cộng Hòa cấp.

Nội dung của tờ Sinh Viên chớ chất những bài miệt thị chế độ Sài Gòn, ca ngợi Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam (Một người Mỹ ở Việt Nam, tác giả Robert S Browne, dịch giả Bích Ly); lời bịch hóa Sư đoàn Sinh Viên Bảo Vệ Thủ Đô (Một ngày đi gác, tác giả Cửu Long văn vân... Đặc biệt, bài thơ «Hy Vọng» của Thiên Lý mà tôi trích sau đây :

«Cố nghe thấy không những ngày hôm nay
hy vọng lên phôi phôi ngon cơm
đã mấy hôm rày tìm đập mạnh
hy vọng ngheh lời ngọng tiếng hát thành công
đã mấy hôm rày không dám ngủ
đợi người vào ước hẹn phá cùm gông
lã mấy hôm rày thấp thỏm chờ trông
máu trong người cũng đã đỏ
ngại ngần chi ta không dương ngọn cờ
thật to
đường tự do khàn tiếng reo hò
bạo lực chúng nó chừ sức mạnh nào ta cũng có
ta sắp hàng trùng điệp tiến lên
dẫm bẹp đi lũ quân thù mặt trắng»

Tôi không hiểu mấy ông ở Sở Kiểm Duyệt nhà nước có phải là Việt Cộng nằm vùng không mà lại để lọt những bài đăng trong tờ Sinh Viên. Riêng bài thơ «Hy Vọng» đã lộ rõ cái chân tướng Vem của mấy thằng nhỏ đang núp trong Tổng Hội Sinh Viên. Chúng nó «đợi người vào», đợi Việt Cộng vào thủ đô giải phóng đó, đồng bào ạ ! Chúng nó đòi «dẫm bẹp đi lũ quân thù mặt trắng». Mặt trắng là «đế quốc Mỹ xâm lược — theo nghĩa của chúng — là đồng minh chống Cộng Úc, Tân Tây Lan của ta ! Nhật báo Quyết Tiến, liên tiếp mấy số, đã lột mặt nạ bọn nhỏ con Việt Cộng núp trong chiến khu an toàn Tổng Hội Sinh Viên, Nhà nước vẫn làm ngo bẳng đôi mắt trắng dã, thân nhiên, vô tư !

Có thể để bọn nhỏ con này ngang nhiên mời mọc Việt Cộng vào dẫm bẹp đi chúng ta không ? Chúng tôi báo động cho toàn thể sinh viên chống Cộng biết và nhắc nhở nhà nước. Yêu cầu anh em sinh viên chống Cộng hãy đập nát đầu những thằng nhỏ Việt Cộng trong Tổng Hội Sinh Viên Sài Gòn. Nhà nước còn gì chưa xúc bọn khốn kiếp này vào khám Chí Hòa ? Quý cụ nghị sĩ, dân biểu chống Cộng hãy đi con cầ cưỡng đầu, hãy làm một phát tông vệ sinh những ông nhỏ đang ăn cứt Việt Cộng trong Tổng Hội Sinh Viên Sài Gòn gấp đi.

minh vô đời thoại với nhà nước bẹp nhỏ con đời thoại với nhà nước

Những mụn sâu quảng ấy, nói ngay đây, là những thằng nhỏ con đang làm tốt tở cho VC trong Tổng Hội Sinh Viên Sài Gòn. Người ta đã ngạc nhiên khi đọc tờ báo Sinh Viên mang số kiểm duyệt 659/KDSG ngày 7-6-1968 do Bộ Thông Tin cấp. Tờ báo sặc mùi sâu quảng Việt Cộng đã bày bán cùng đường phố. Ngạc nhiên quá, ngạc nhiên đến đau sót cho nền công an cảnh sát Việt Nam Cộng Hòa. Những người bị tình nghi thân Cộng thì bị nháp không biết đến bao giờ mới giải tỏa hết nỗi oan ức. Nhưng những đứa này mình Việt Cộng, nhìn như làm báo cở sụy cho Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam, chứ nát chế độ Sài Gòn thì không sao cả. Những tờ báo có khuynh hướng chống Cộng, vì sợ ý viết một mầu có lợi cho Việt Cộng thì bị «phục mê bu tích». Nhưng tờ Sinh Viên, đem kiểm duyệt đảng hoàng, lại phây phây xuất bản đề chứ bỏ cả kiểm duyệt lần chính quyền miền Nam.

Hỡi nhà nước,

Nhà bếp không nghĩ nhà nước mù, song, có lẽ, mắt kém nhem nhem. Váy háy đeo kính lão, cố đọc hết (không cần đọc kỹ vì bọn nhỏ còn ngu đần, cái đuôi Việt Cộng của chúng thôi hết cả ra) tờ Sinh Viên Bộ mới số 1 đi. Đọc hết đi rồi tờ thái độ ngay xem sao. Nhanh lên, kẻo những mụn sâu quảng đang loen dãn trên thân thể sinh viên Sài Gòn đây.

Hỡi các anh em sinh viên chống Cộng, Hỡi Sư Đoàn Sinh Viên Bảo Vệ Thủ Đô,

Anh em đã biết trên thân thể của thế hệ anh em có những mụn sâu quảng không ? Những mụn sâu quảng hứa hẹn giết chết anh em, giết chế dân tộc ta; hứa hẹn mở đường cho Việt Cộng vào đây «dẫm bẹp đi» chúng ta. Anh em chưa biết hay là biết mà vẫn chịu ngứa, chịu đau ! Anh em phải dẫm bẹp đi những thằng Việt Cộng con trong Tổng Hội của anh em trước khi chúng nó dẫm bẹp đi anh em. Anh em hãy xịt ngay thuốc sát trùng vào những mụn sâu quảng. Nếu cần, anh em hãy nghiền răng chịu đau, nung những thoi sắt đỏ, đi vào tận mụn sâu quảng cho cháy thiêu những con vi trùng Việt Cộng.

Hỡi những người chống Cộng,

Đã đến lúc bọn nhỏ ngang nhiên chửi bớ các người, ngang nhiên viết báo ca ngợi kẻ thù của các người. Nghe thấy gì không ? Hay điếc cả rồi ? Tuần báo Con Ong không mù không điếc. Dù biết chống Cộng có đơn, có được bảo vệ, nguy hiểm đến tính mạng, chúng tôi vẫn chống Cộng tới nơi tới chốn. Và số báo này, chúng tôi xung phong đập đập đầu mấy thằng Việt Cộng nhỏ con núp trong Tổng Hội Sinh Viên. Xin ơn trên phù hộ chúng tôi.

những mụn sâu quảng trên thân thể sinh viên saigon

Chi sĩ Minh Vô, chủ tịch Hội Đười Ươi, trở lại cuộc phỏng vấn của ký cái No Hair về những sợi lông trên thân thể ông. No Hair là một ký giả Mỹ có lương tâm. Nàng đã gửi một sợi lông nách của chi sĩ Minh Vô. Do đó nàng tin rằng chủ tịch Hội Đười Ươi không bị hôi nách, thối mồm. Đó là lý kỷ giả vô lương tâm thường vấy đơ lên sự nghiệp đấu tranh của các lãnh tụ Giao Chỉ ta. No Hair hy vọng những sợi lông nách đang trên trang nhất tờ Washington Post sẽ tặng giá của tờ báo, của nước Mỹ về dư luận thế giới để xô xiên với Giao Chỉ. Sau khi trả lời lảng nhảng vài câu, chi sĩ Minh Vô vào phòng tiếp tân. Tại đây chi sĩ đọc một bài diễn văn khai mạc bằng ba thứ tiếng Việt, Mên, Tiều. Đây là những gì đã xảy ra ở số trước.

TRONG bất cứ một cuộc tiếp tân nào ở cõi người ta bây giờ, ban tổ chức thường làm bằng một bài diễn văn hai thứ tiếng Việt, Mèo cho những « thứ » chủ tịch đọc. Một thời đại ? Không, đó là vết nhụy, là quốc sĩ ! Trước năm 1954, diễn văn hai thứ tiếng Việt, Phú Lang Sa. Sau 1954 bằng hai thứ tiếng Việt, Mèo. Chưa bao giờ chúng ta biết ngóc đầu lên. Chưa bao giờ chúng ta biết tự tôn, dám tự tôn. Dù chúng ta vẫn lái nhái hát « Tiếng nước tôi, bốn ngàn năm dòng đã buồn vui, khóc cười theo mệnh nước nổi trôi, nước ơi ! » Nhà báo Ma Cạo đã từng dự một cái lễ gì đó mà hầu hết các ông đại sứ các nước bạn đều có mặt ở dinh Gia Long. Quốc Trưởng Phan Khắc Sửu đã cầm một tờ giấy tiếng Tây đọc như học trò lớp nhất đọc « rờ xi ta si ông » ấy. Ngoài Quốc Trưởng Phan Khắc Sửu chúng ta còn thấy Thủ Tướng Nguyễn Khánh đã từng át cái tài Anh để đặt của cây, có kẻ đã lái văn hào Hemingway đặt tên lớp Anh văn. « Hemingway's English course » ! Khỏi hài thế đó, các cụ ạ ! Ernest Hemingway là văn hào Mỹ. Người Mỹ nói tiếng Anh dừn Anh chề lăm. Nhưng ở Giao Chỉ ba xí ba tú, cứ chia véc bớ. To do là Mỹ hay Anh, cũng măm sốt giềng. Những nhân tài thông ngôn như các ông Bửu Nghi, Nguyễn ngọc Linh đều rỗng, mây gặp hội cả. Người thì suýt leo tới chức Bộ Trưởng, kẻ đã xênh xang xe pháo Giám đốc. Song người ta không khoái nhờ thông ngôn. Người ta muốn trở về đường. « nói tài ngoại ngữ » để chúng tỏ người ta có học, người ta có thuộc thành phần i tờ rít.

Ma Cạo nhà báo đang lên, rất ghê tởm Cộng Sản. Thế mà hắn dám ra « sớ » tui Việt Cộng ở hình thức ngoại giao. Bọn Xuân Thủy Phom Phom nói tiếng Bắc Kỳ quốc Có thông ngôn dịch sang Mèo quốc. Chết ai đâu. Có phải hể nói giỏi hai ba thứ tiếng ngoại ngữ là... có học đầu ! Người có kiến thức rộng, cả đời không hé răng nói nửa chữ tiếng Tây, vẫn là người có kiến thức rộng. Một anh thông ngôn không thể tự hào mình là kẻ có học văn. Chi sĩ Minh Vô thường tỏ ra cay cú khi thấy Hội Sư Từ bày trò diễn thuyết hai, ba thứ tiếng. Để chửi thẳng vào cuộc đời nhảm nhí, chửi cha những thằng vong bản, chửi bố những thằng chỉ dừ chừ Tây, chữ Anh xí xỏ vài câu, được dấm ba cuốn truyện rở tiền mà cứ bằng nhằng, ra cái điều thông kim bác cổ, Minh Vô đã choang một bài diễn văn khai mạc bằng ba thứ tiếng Việt, Mên, Tiều !

— « Nao kờ ra bà lai cờ Việt Cộng, phao cờ ra bờ kình cờ Saigon. Si bà ma tờ qua cờ Đười Ươi... »

Diễn nghĩa Giao Chỉ : « Bởi vì bọn khốn lìn Việt Cộng phao kích bừa bãi vào Sài Gòn. Nên Hội Đười Ươi cài tờ... » Các nhân viên cao cấp trong ngoại giao đoàn, ngệt mặt ra nghe chi sĩ Minh Vô biểu diễn tiếng Mên. Trong lịch sử tiếp tân ở Giao Chỉ, đây là lần đầu tiên đồng bào Việt gốc Mên hành diện vì tiếng Mên đã làm chói sáng những khối óc ngoại giao mũi lã, mũi tẹt.

— « Hầy à... Ngõ pi cồ chêm, ngõ pi cầng sả cái lỏ. Pấn pao, pấn pò, dò cháu quây, pấn dấn, pấn tiều... Ừn phần, pò dỏ dziền, xí muội, xá xí con lai cái lỏ... »

Đây là tiếng Tiều của thổ phi biên giới Việt Hoa, rất khó học, khó nói. Phải là tay vô lâm giang hồ, từng làm ăn cướp mới nói được. Diễn nghĩa Giao Chỉ :

— « Nè, bở tồ... Tôi bị chêm cồ, tôi bị sả cầng rồi đó. Hứa cho nên cuộc tiếp tân này thiếu bánh bao, bánh bở, dầu cháo quây, bánh rán, bánh tiều... Rồi hủ tỳ, bở vô viên, xí muội và xá xí con nai đều thiếu... »

TIN TỨC... MÌNH

dân chủ hay vô phúc?

Ngày 18-6 vừa qua, một Nghị dưới có tên là Đỗ Trọng Nguyễn, sau chuyển đi Mỹ về, đã phát ngôn với một nhật báo như sau :

"Người Mỹ chưa hiểu được rằng VNCH là nước đang bắt đầu đi trên con đường dân chủ phải thôi. những phát kiến cá nhân góp vào chính là thể hiện tinh thần dân chủ. Như thế, dù ông Thiệu hay ông Kỳ có chống nhau chẳng hạn, thì đó chỉ là kết quả của tinh thần dân chủ, không phải là sự bẻ rạc của Quốc gia".

Phải nói ngay, ý kiến của Nghị Nguyễn khó người lắm. Nói rằng: " dù ông Thiệu ông Kỳ chống nhau, thì đó chỉ là kết quả của tinh thần dân chủ ", tức là Nghị Nguyễn có hiểu gì về cái nền dân chủ của ta. Có hiểu gì về sự liên hệ giữa Tổng Thống và Phó Tổng Thống trong thể chế nước ta hôm nay. Theo hiến pháp chín nút và luật bầu cử trong sách 1967, ứng cử viên Tổng Thống tự ý và toàn quyền, hoàn toàn tự do chọn lựa ứng cử viên Phó Tổng

Thống, để đứng chung liên danh với mình trong cuộc tuyển lựa hoa hậu vào dinh Độc Lập. Cái sự chọn lựa này, nó cũng giống như chú rề chọn cô dâu. Tổng Thống là chú rề, Phó Tổng Thống là cô dâu. Sau khi đắc cử, cùng sống trong một tòa dinh thự, cũng như cặp vợ chồng chính thức đã được làng nước công nhận. Một gia đình mà vợ chồng lục đục với nhau, là gia đình vô phúc, chú dâu chú ở cái khổ nào ?

Chỉ có những nước như Phi luật Tân, Tổng Thống và Phó Tổng Thống được bầu riêng, có thể thuộc hai đảng đối lập nhau, thì cái sự lục đục giữa hai ông Tổng và Phó Tổng nó mới là kết quả của tinh thần dân chủ.

Tại Hoa Kỳ, Tổng thống và Phó Tổng thống cũng được bầu chung liên danh như nước ta. Nhưng mới đây, ông Phó đã lên tiếng kêu như ông Johnson một phát, đó không phải là kết quả của tinh thần dân chủ, mà là một mẹo vặt để hớt phiếu trong kỳ bầu cử sắp tới.

Ông Nghị Nguyễn đã thấy mình dờ ọc chưa ? Lần sau ăn nói, nên thận trọng một chút, nghe chừng !

Cũng may mà mới đây, cả Phó Tổng thống Kỳ lẫn Tổng thống Thiệu, đều đã cải chánh

trước dư luận là các ông không có chống nhau.

Nghĩa là gia đình ta vẫn có phúc !

Tin GIỜ CHỚT

một vụ lầy có kết quả

SAIGON.—Trong số trước, các tin: đồn có sự chia rẽ giữa Quốc Vương, Phó Vương và quan Tề tướng, bọn NÓC ĐỘC trong bài "mối tuần một vấn đề.. thiết bị" đã chấp tay cần cõ lầy các Ngài, xin các Ngài hãy nghĩ tới quyền lợi đất nước, mà nắm tay nhau.

Nay, theo một nguồn tin được báo chí đăng tải, thì Tổng thống Thiệu đang lập một "tam đầu chế", hay một "nội các chiến tranh" gì đó gồm có ba người: Quốc Vương, Phó Quốc Vương, và Tề Tướng, để cùng nhau quyết định các vấn đề đối phó với hiện tình đất nước.

Thế là những cái lầy của bọn Nóc Độc đã có kết quả. Dù gọi là "tam đầu chế", hay bằng một tên gì khác, điều đó không quan hệ. Điều quan trọng là các Ngài liên lạc mật thiết với nhau, nhường nhịn nhau, và cố gắng đồng ý với nhau trong các vấn đề quốc gia đại sự.

Được như vậy, dù có "thác" chúng con cũng hả dạ.

Bóc Thơm

(Tiếp theo trang 4)

Đất nước này đâu đến nỗi. Hãy cứ để tự do báo chí đi. Tuy đôi khi nhột chút xíu, nhưng đó chẳng lẽ nào hỏi hám có thể qua được mắt báo chí.

nó đây rồi

Nhân ngày Quân Lực 19-6, trong bài hiệu triệu quân dân, Tổng thống đã kêu gọi sự thành hình của một lực lượng và một tiếng nói đối lập, để góp phần vào việc xây dựng dân chủ. Lại một ý kiến thơm ! Dân chủ mà không có đối lập, thì cũng như... chưa có dân chủ vậy. Dân chủ cần đối lập, như liền ông cần liền bà. Tuy đôi khi liền bà nó làm cho điều đúng, nhưng không có không được.

Tuy nhiên, đợi một đảng đối lập ra đời, thì hơi lâu, vì vậy, thưa Tổng thống, có "chúng con" đây. «chúng con» là bọn đối lập kinh niên đúng hiệu bà lang trợc. Cái đối lập của «chúng con» nó bền hơn đảng đối lập nhiều. Vì đảng đối lập chỉ đối lập khi, còn thất nghiệp. Khi đã vô được tí địa vị cơm, liền hết đối lập. Như thế, chỉ là thứ đối lập giai đoạn. Còn chúng coi đây là những đứa đối lập kinh niên, đối lập với mọi chế độ, mọi Chính phủ, đó mới là thứ đối lập chính hiệu, đối lập chết thôi.

Vậy thưa Tổng Thống, nếu ngài cần tìm hiệu tiếng nói đối lập, xin ngài hãy cứ chịu khó đọc «Con Ông».

Nếu ngài có nhã ý mna với giá ân nhân, thì càng quý lắm lắm.

NÓC ĐỘC

— Chánh án hỏi : Bị can tên gì ? làm việc ở đâu ?

— Bị can : Thưa xếp, em tên Nguyễn-văn-Minh, Cảnh Sát viên, phục vụ tại Ty Cảnh Sát Phước Tuy.

— Chánh án : Đây là tòa án, không phải ở bốp Phu lít, cảm không được gọi là xếp và xưng em.

— Bị cáo : Xin lỗi xếp, tại em quen miệng !

— Chánh án : Bị cáo phạm tội gì ?

— Bị cáo : Em lỡ tay nổ súng, một thằng Mỹ nó dớp phải keo đồng của em, có chết.

— Chánh án : tại sao nổ súng ?

— Bị cáo : Thưa xếp, chúng nó tới năm thằng Mỹ. Thằng nào cũng to con, và khỏe như Trương Nguyễn đực Thằng vừa nhĩ đưỡng bệnh Thưa xếp, Trương Thằng ra Vũng Tàu trốn. Em vẫn phải đi dẹp đường, nên em biết rõ. Ông ấy to con và khỏe lắm.

— Chánh án : Không được nói lạc đề. Tại sao nổ súng ?

— Bị cáo : Thưa xếp ! Ý quên, thưa Tòa, năm thằng Mỹ nó lấy xe đạp của em, em đòi nó không trả, nó còn xúm lại đánh em. Nên em bắn. Em nổ súng chỉ thiên.

— Chánh án : Tòa dưới xử bị cáo mấy năm tù ?

Bị cáo : Thưa xếp mười năm ! Đa, lâu quá, hi... hi... tôi nghiệp em ! Xin xếp thương.

— Chánh án : Giảm cho sáu năm, còn bốn năm. Vào tù đừng có bắn chỉ thiên hết người ta nghe chưa ?

— Bị cáo Đa... đa...

giỏi mà ngu !

Trong các mặt trận Gia đình và Chợ lớn vừa rồi, vì muốn tiết kiệm tới mức tối thiểu sự thiệt hại về tài sản và sinh mạng của dân chúng, quân đội Việt Nam đã phải rải bom và lựu đạn hơi cay, nã vào các nơi có VC trú ẩn.

Nhờ hơi cay, nhiều chú Vem đã phải chui ra hàng, nhà cửa dân chúng đỡ bị tan hoang, dân lành đỡ bị đạn lạc, và ngay cả thân thể mấy chú Vem cũng được yên lành.

Nhưng một nhà bác học Anh (cái dân tộc ăn thịt từ từ nhưng lại nhiều hội bảo vệ sức vật nhất thế giới) tên là Rose (chắc thuộc giống đàn bà con gái) đã kêu toáng lên rằng dùng hơi cay là đã man, vì hơi cay có thể giết người.

hơn súng đạn, chứ sao lại đã man ? Thử hỏi : một đàng ăn súng đạn để chết ban xác, hoặc bị thương đùi què mề sứt, cùng với sự sụp đổ nhà cửa của dân chúng, và một đàng người hơi cay, tuy khó chịu một chút, nhưng không thể vẹn toàn, nhà cửa không sụp đổ. Đàng nào nhân đạo hơn ?

Bây giờ ta thử hỏi nhà bác học nào đó rằng :

Nếu ta nhốt nhà người vào một cái hầm, rồi một là ta tặng nhà người trái lựu đạn công phá hai là ta tặng nhà người một trái lựu đạn hơi cay, nhà người chọn thứ nào ?

Chắc nhà người sẽ lấy ta để xin tạm trái lựu đạn cay.

nen lằm

Sờ Nghị lễ Phủ Tổng thống mới gửi cho Hạ Viện một văn thư. « bắt buộc các Dân biểu lập tờ khai tiểu sử gửi về sở nghị lễ Phủ Tổng thống ».

Các chú Nghị giận lắm, phản đối tùm lum, và gửi trả lại văn thư trên cho sở Nghị lễ PTT.

Các nghị làm như vậy là phải lắm. Đừng thêm khai tiểu sử. Bởi nếu khai, thì khai cái gì bây giờ. Chẳng lẽ khai là mình từng làm thợ hút tóc, bán thuốc cho, đại lý thuốc mọc lông nách, y tá chính đạo v.v.

Phản đối là phải lắm.

Thái độ các tướng quân và hiện tình đất nước

(Tiếp theo trang 4)

Vậy thì quân đội là nhất. Ngu dốt như Nguyễn Khánh râu dê mất lối, cũng biết nói câu lịch sử: "quân đội là cha quốc gia" ! Các Tướng quân là bố quân đội, nên càng nhất nữa.

Nhưng tại nước ta, chưa bao giờ có nhiều tin đồn về thái độ của các tướng quân như mấy ngày vừa qua. Kìa như vụ bàn giao chức vụ Tổng Trấn Đồ Thành. Hàng chục Tướng quân được mời, mà chỉ tới có một hai. Ngay cả Tướng quân Nguyễn Khang, người duy nhất trong đất nước hôm nay, đã can đảm từ chối đề nhận trách nhiệm, cũng không có mặt để ký giấy bàn giao. Nếu vì bận rộn với mấy thằng Việt Cộng khốn nạn, mà Tướng quân vắng mặt, thì Tướng quân vẫn là siêu Tướng quân. Nhưng nếu không vì như vậy, thì hơi đáng tiếc !

Kìa như Tướng quân Văn-Vĩ, người ta đồn rằng Ngài định từ chức để làm khó ông già gân, về vụ quan Đô Ủy. Đối với Ngài, Quan Đô Ủy là cấp nhỏ. Nếu đàn em có tội, Ngài cứ ra tay trừng phạt. Chẳng nên làm khó ông già gân, tội nghiệp ông.

Lại kìa như Tướng quân Đức Thắng, Ngài là người to con nhất Giao Chi, lại ăn khỏe nhất Đông Dương. Ngài ăn khỏe, nhưng Ngài không ăn bản. Cả nước biết như vậy, và đồng minh cũng biết như vậy. Người ta đồn Ngài ăn một hơi hết bảy tạ phở lớn. Thế mà Ngài vừa xin nghỉ để dưỡng bệnh ! Nếu bệnh của Ngài không là bệnh thời cuộc, thì nó là bệnh gì ?

Kính thưa các Tướng quân, Người đời thường nói : «Nhất

Tướng công thành vạn cốt khô». Quốc gia dân tộc đã tốn kém rất nhiều tiền bạc và xương máu để đào tạo được một người tài giỏi như các Tướng quân. Hàng vạn bộ xương khô của binh sĩ đã tạo lên sự nghiệp của các Tướng quân. Nên các Tướng quân không thể hành động theo phản ứng tự nhiên của một người thường. Trước cơn nguy biến của đất nước, các Tướng quân cần gạt mọi giận hờn yêu ghét sang một bên, để hành động như một siêu nhân. Luật Tổng động viên vừa ban hành đề động viên thêm nhân lực, tại sao các Tướng quân lại định rũ bỏ trách nhiệm ? Giặc nó đang lù lù khắp nơi, chắc các Tướng quân thấy đây chứ ?

Kính thưa các Tướng quân. Bọn «chúng con» đã nguyện chỉ làm công việc chăm chỉ để mua vui cuộc đời, đâu có lúc nào dám nghĩ tới chuyện chính trị, chính em, chuyện quốc gia đại sự. Nhưng vì thái độ khó hiểu của các Tướng quân trước hiện tình đất nước, khiến chúng con phải mạo muội lên tiếng như trên. Nếu các Tướng quân có nổi giận, chúng con cũng đành chịu.

Trong số trước, chúng con đã can cõ lầy Quốc Vương, Phó Vương và Quan Tề Tướng hãy vì đại cuộc mà nắm tay nhau. Nay chúng con lại can cõ lầy các Tướng quân. Xin các Tướng quân hãy vì tiền đồ đất nước, gạt bỏ tí hiềm, lãnh trách nhiệm trước lịch sử.

Được như thế, dù có nát thân Ông, chúng con cũng mãn nguyện lắm lắm.

Chúc các Tướng quân mạnh giỏi.

Cả kê dê ngỗng

Những tư tưởng lóng ghép nhau

Trong những ngày vừa qua, dân Giao Chỉ được nghe hai câu tuyên bố của hai ông lớn. Hai câu nói thật giống nhau, nói tóm lại là hai tư tưởng lớn đã cộng đầu nhau cái cộp.

Không phải đây là lần đầu mà dân Giao Chỉ nghe câu đó. Mà cũng không phải chỉ có Bác Thủ Hương và ông nghị Sung nói câu đó. Nhiều nhân vật đã nói câu này, nên dân Giao Chỉ có cảm tưởng rằng câu đó được thốt ra khi mà người bị phỏng vấn cảm thấy táo b'n câu trả lời.

Thằng nhà báo hỏi :

Thưa Bác, mấy ngày nay Vi Xi phác kích tùm lùm. Ở nghị trường, có một ông Bô lão đã đề nghị, nếu Vi Xi gửi mình một trái hỏa tiễn vào Sài Gòn thì mình sẽ trả lại một trái bom xuống Hà Nội. Xin Bác cho biết ý kiến ...

Bác Thủ Hương trả lời :

Chúng ta không thể làm giống như Cộng Sản ...

Rồi vài ngày sau, ở nghị trường, Viện Bô lão bàn đến trường hợp Đốc Đán. Khi có một ông Bô lão đòi dân độ Đốc Đán về nước, đưa ra tòa án quân sự, xử tội chung với nhà thầy cãi Khuyển Mã thì ông Nghị Đặng Văn Sung cũng phản đối một câu :

— Cộng Sản chúng nó hay làm như thế. Chúng ta không nên làm như vậy vì chúng ta không thể nào giống Cộng Sản.

Đồng ý, đồng ý lắm. Xin dơ cả hai tay, hai cẳng để đồng ý với câu nói của Bác Thủ Hương và ông nghị Sung. Chúng ta có một kẻ thù, khác chúng ta như mặt trăng, mặt trời. Tất cả mọi hành động đều phải khác hẳn với Cộng Sản thì mới có thể thắng chúng nó được. Vi Xi đã man, ta nhân đạo... Vi Xi phá hoại, ta kiến thiết... Vi Xi chỉ biết có khủng bố, ta còn có Bộ Chiêu Hồi, có chiến dịch Xuân Đoàn Tụ, có bài hát « tung cánh chim ». Nghĩa là tất cả mọi việc, ta đều làm ngược lại Cộng Sản.

Còn nhiều, nhiều nữa. Vi Xi thì ban ngày đi ngủ, ban đêm làm việc, còn chúng ta thì làm việc cả ngày lẫn đêm. Ngày thì canh « điểm », tối dồn việc quan... Vi Xi phác kích ban đêm, chúng ta oanh tạc ban ngày. Không chừng đi sâu vào chi tiết, chúng ta còn kiếm được năm, bảy vấn đề tương phản mà trong đó biết đâu không có vấn đề hưởng thụ tứ khoái ? Bởi thế cho nên, lời châu ngọc bao giờ cũng là câu :

— Chúng ta không thể làm giống như Cộng Sản...

Nhưng câu đó xin đừng xài nhiều quá để đến nỗi rách tã ra thì mất đẹp. Như cả hai trường hợp trên. Việc oanh tạc Hà Nội mà Bác Thủ Hương trả lời như vậy, quả thực là không xuôi. Nhiều người trong giới quân sự Giao Chỉ muốn phá hoại, phá thối cái hội nghị hòa đàm Ba Lê, đã định oanh tạc Hà Nội một phát, nhưng nước Cờ Hoa chúng nó đâu có chịu. Nhiều tên lính tàu bay Giao Chỉ có một ước vọng là nhìn thấy Hà Nội rồi chết cũng được, ấy vậy mà không được toại nguyện. Thêm làm mà kỹ đã cần mùi, nên có một sự đau khổ kinh niên.

Còn ông nghị Sung thì thật là... thối quá. Xin ông r t lại câu nói đó vì nó nặng mùi. Không chừng ít lâu nữa, ông sẽ phom phom tuyên bố câu này :

— Cộng Sản bản chúng mình bằng súng đạn... Chúng ta không thể làm giống Cộng Sản. Chúng ta sẽ giết chúng nó bằng tay không.

Rồi cứ cái đà ấy, ông dám đề nghị dân Giao Chỉ không nên nói tiếng nói giống Cộng Sản và dùng tiếng Mèo là... quốc ngữ, cho khác với Cộng Sản.

Xin ủng hộ việc giải quyết chiến tranh và hòa bình bằng mồm

Ông Bang Chủ Viện Bô Lão tiếp kiến mấy anh học trò to đầu, tới bàn việc nước. Câu chuyện chỉ loanh quanh, lẩn quẩn ở chuyện hòa bình. Theo mấy chú nhóc thì cái chiến tranh này không thể giải quyết bằng những giải pháp quân sự mà cần phải có một giải pháp chính trị...

Biết rồi, khổ lắm, nói mãi...

Ai mà chẳng biết như vậy. Nói chuyện đó với mấy ông Bô lão và Nhi đồng thì tất nhiên là được hoan nghênh rồi. Đánh nhau thì không đến lượt mấy ông. Hòa bình thì cũng chẳng phải do các ông tìm kiếm. Mấy chú nhỏ con thấy thời cuộc nhớ những cùng định nhay ra ăn có. Định kiếm tí tiền cơm chẳng.

Rồi các chú đã họp nhau, rồi ra tuyên ngôn, hội thảo trưng bưng. Cái mũi dùi mà các chú chia vào là cái Liên Đoàn Sinh viên Bảo vệ Thủ đô. Các chú đòi giải tán cái tổ chức nằm trong quốc sách Nhân dân tự vệ và Đoàn ngũ hóa nhân dân. Các chú lấy cớ rằng học trò chỉ đi gác ở những nơi thanh bình, an ninh, không có giặc. Các chú đòi gác cầu Bạch Lợn chẳng ? Các chú đòi mang kinh điển ra để chơi nhau với tụi Cộng Sản chẳng ? Thôi, ean các chú... Đánh nhau là việc của lính. Công việc canh gác những nơi an ninh, tuy rằng ngồi chơi, soi nước, là chỗ để tụ họp đánh xì phé côm, nhưng sẽ làm cho các chú làm quen với đời sống tập thể, biết chú cảnh chỉ huy rồi tiến dần đến đoàn ngũ hóa nhân dân.

Còn nhớ lần trước, Bác Thủ Hương làm tế trường. Bác đã nọc mấy chú học trò xuống đường, phết mấy roi vào đít. Cả nước hoan nghênh ông giáo Hương, phải rồi, học trò thì phải đi học. Muốn làm chính trị thì hãy rời bỏ nhà trường. Cái hành động « phết roi vào đít » của Bác Thủ Hương đã làm sáng tỏ cái nghĩa chính danh.

Ngoài lú học trò đòi giải quyết chiến tranh bằng mồm, lại còn mấy ông nhà chùa cũng đang định xía tay vào thời cuộc. Cái gì mà là Ủy Ban Vận động Hòa Bình Việt Nam của Giáo Hội Phật Giáo ?... Trong một cuộc họp báo, ông thầy chùa Thích đức Nghiệp đã yêu cầu hai bên tức khắc tụt thang chiến tranh... Ông nhân danh cái gì mà gồm thế ?... Câu hỏi nào của ký giả, ông cũng cho là câu hỏi chính trị, nhà tu hành không muốn trả lời, rồi rút cuộc ông vẫn trả lời.

Ông tuyên bố là không chấp nhận tổng động viên nếu đôi phương chịu tụt thang chiến tranh. Ông ngay thơ bỏ mẹ đi ấy. Ông có hiểu hòa bình là gì không ?... Là sửa soạn chiến tranh đấy, ông nhà chùa ạ. Không chịu tổng động viên để sửa soạn chiến tranh thì còn khuya mới có được hòa bình.

Ở cái xứ này đã loạn về chính khách tuyên bố ầu. Bây giờ lại thêm loạn về những sự đòi hòa bình, giải quyết chiến tranh bằng mồm. Thì ra chỉ vì cái sắc lệnh tổng động viên ác ôn, còn đó. Các ngài cậy chuyện đi lính nên mới bày đặt thành lập ủy ban này nọ. Xin can các ngài, Nếu không muốn đấm đá Cộng sản thì xê ra cho người ta chống cộng. Cứ ngồi đấy mà hoan hô, đả đảo, thử hỏi có rụng được chiếc lông chân hay chiếc lông nách của Cộng Sản chưa. Rõ thật là một lũ nôm.

Một sáng kiến đáng ghi vào bảng vàng, bia đá

Câu chuyện được dân Giao Chỉ bàn tán đến nhiều sau chuyện phác kích là chuyện giá cả leo thang của hòm chôn xác chết. Anh ký giả Lô Răng bên báo Tiền Tuyên đã phang một bài tạp ghi « kết cỏ ngậm vành », xin on trên Nhà nước Cờ hoa hãy viện trợ cho dân Giao Chỉ, mỗi người một cái hòm. Vì bây giờ, giá một cái hòm từ sáu chục ngàn tới một trăm ngàn đồng bạc Giao chỉ, người chết thấy vậy cũng đành phải ngồi phất ngay dậy mà xin cho sống lại.

Mua một cái hòm xấu có nhiều khe hở thì thật là thê thảm. Nơi chôn, người chết thường là ở ven đê. Có nhiều khi khiêng người chết gần tới nơi yên nghỉ, nơi đó bỗng nổ vài tiếng súng là lính lại đuổi về. Mang người chết về nhà để độ ba ngày là đã thấy mùi tử khí phảng phất và người sống cũng muốn chết luôn.

Một người bạn của tôi đã có ý kiến là đúc hòm bằng xi măng, có cốt sắt ở trong. Thật là chắc chắn và rẻ tiền, nhất là rất kín, Anh ngồi vẽ cho tôi nhiều kiểu hòm và anh đã có sẵn khuôn, chỉ còn bắt tay vào việc. Anh lính giá cả thì chừng độ năm, sáu ngàn một chiếc. Nếu sản xuất hàng loạt, giá sẽ rẻ hơn. Nhưng anh còn e ngại vì phong tục tập quán của Giao chỉ. Hòm chắc chắn quá, không có chỗ hở sợ rằng hồn người khó thoát ra được để đi đầu thai. Anh bảo tôi:

— Tao chỉ sợ ế, không bán được thì toi sự nghiệp. Mày nghĩдум một cách nào đi.

Thì tôi chỉ đành quảng cáo không công và nghĩдум anh một nơi tiêu thụ có rất đông thân chủ. Đó là quân đội. Thầu hẳn công việc đó với hòm đúc bằng xi măng cốt sắt. Thấy tiện lợi thì chắc dân Giao chỉ sẽ bắt chước làm theo và anh sẽ giàu bằng cách dùng xi măng viện trợ, đúc hòm, chôn xác chết dân Giao chỉ. Công việc của anh không chừng có ích nhiều hơn hàng hòm Công Thọ, đang đăng quảng cáo biểu không.

ĐỀ HỨC CÀN

NOC ĐOC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐOÀN ƯƠI

Chủ nhiệm MA CÀ CHỚP Chủ bút MA BÙN Giám đốc chính trị MA CAO

THÁI-ĐỘ CÁC TƯỞNG QUÂN VÀ HIỆN TÌNH ĐẤT NƯỚC GIAO CHỈ TA

☉ Từ ông Tướng khỏe nhất Giao Chỉ xin nghỉ dưỡng bệnh, đến những nỗi khó của ông già gân

Cho đến đầu thế kỷ 20, quân đội vẫn còn là công cụ thuộc quyền sử dụng của người lãnh đạo quốc gia. Quân đội chỉ biết tuân lệnh, quân đội là thiên lôi chỉ dẫu đánh đấy. Quân đội không được ve vãn tới chính trị. Nhưng hậu bán thế kỷ 20, tình thế đã đổi thay. Ngày nay, với những vũ khí kinh khủng, với sức mạnh vô biên, quân đội có thể phá vỡ địa cầu thành từng mảnh vụn, nên quân đội nghiêm nhiên có một chỗ ngồi quan trọng trong sinh hoạt chính trường. Phải nói rằng, hiện nay, tại mọi nước, nhất là các nước Á Phi, vận mạng đất nước nằm

gọn trong tay quân đội. Không một vị nguyên thủ quốc gia nào, dù ở lò nào chui ra, có thể coi thường quân đội.

Kìa như anh già De Gaulle, trước khi quyết định "gân" với dân Tây, cũng phải đi ăn mày sự ủng hộ của quân đội. Kìa như

ông già Johnson, dù trèo lên (thang), hay trèo xuống (thang), cũng phải có sự đồng ý của tam giác cộng với nhị giác dài. Và kìa như tiểu quốc Congo, cũng phải nhờ tới tay Trung sĩ Mobutu làm Tổng Thống, mới vèn cửa yên nhà. (xem tiếp trang 5)

MỘT NGHỊ ĐỤC ĐÒI LẬP PHÁP THẮNG CÁI CƯƠNG CHO CON NGỰA HÀNH PHÁP

Đạo luật Tổng Động viên đã được Tổng Thống ban hành vào hôm 1-6-68, nhân dịp kỷ niệm ngày Quân Lực tại Huế. Tổng Thống đã dùng tám cái bút để ký tên ban hành đạo luật. Sau đó, ngài tặng hai ông Chủ tịch Thượng và Hạ viện, mỗi người một cái. (Sửng nhẹ !)

Nhưng trước đó mấy ngày, Quốc Hội đã thua một ván chấy túi, khi phúc nghị 5 điểm trong dự luật, theo lời yêu cầu của hành pháp.

Vì ván chấy túi này, mà nhiều Nghị, cho đến nay, vẫn còn âm ỉe lảm. Trong số đó, có Nghị Quốc đã làm một quân hợp báo bở lè, để phát giác những bí ẩn trong canh bạc bị chấy túi.

Nghị Quốc đã « tổng công kích » một số điểm, trong ấy, có 2 điểm :

1- Về khoản 2 điều 45 hiến pháp quy định thủ tục phúc nghị. Nghị Quốc bảo rằng Quốc Hội bỏ phiếu với đa số quá bán DB và NS « hiện diện » chứ không phải quá bán Tổng số DB và NS.

2- Số phiếu bác bỏ nhiều hơn phiếu chấp thuận, mà đề nghị của hành pháp đã được chấp thuận. Nghị Quốc bảo đó là điều khôi hài.

Xin lỗi Nghị Quốc nhé. Nhà lập pháp, mà công kích hai điều

trên, là thời lảm đày. Vì nó chứng tỏ ông cóc hiểu thủ tục làm luật !

Trước hết, trong suốt từ đầu đến cuối bản hiến pháp chín nút, chỉ có điều 48 là nói tới đa số quá bán tổng số DB hay NS « hiện diện ». Còn khoản 2 điều 45 không có hai chữ « hiện diện ». Như vậy con nút mặc quân thủng dít cũng không có quyền hiệu là DB và NS hiện diện, mà phải hiệu là Tổng số DB và NS. Gồm cả người hiện diện lẫn người vắng mặt, kể cả người chết. Tức là tất cả 197 người, và quá bán là 99.

Thứ đến, hiến pháp đã buộc phải có ít nhất 99 thăm, QH mới có thể đá văng đề nghị của hành pháp. Nay các Nghị bỏ đi chơi, không đủ số thăm bác, nên H. P được. Đó là lẽ thông thường trong thủ tục lập pháp của Quốc hội nhiều nước. Có gì đâu mà bảo là khôi hài. Chính những nhà lập pháp mà không hiểu điều này mới khôi hài, mới đáng làm trò cười cho thiên hạ chớ !

Tuy nhiên, ngoài hai cái thói trên, Nghị Quốc đã nói vài điều nghe được. Đương sự nói rằng : « Suốt từ mười mấy năm nay, Hành pháp như con ngựa bất kham, không có cương kim hàm, muốn làm gì thì làm, nên đã gây ra

MÓN QUÀ Y-NGHĨA tặng Đức Giáo-Hoàng và Tổng thư ký L.H.Q. U Thant

Để bảo vệ hòa bình thế giới, nhiều lần, các nhân vật quan trọng như Đức Giáo-Hoàng, Tổng thư ký LHQ U Thant v.v. đã lên tiếng nguyện rửa chiến tranh, kết án những hành vi gây chiến. Một cách cụ thể, các nhân vật này nhiều lần trách cứ Hoa Kỳ, về các hành động chiến tranh ở B.V. Nhưng thật lạ lùng và khó hiểu, các nhân vật trên thường chỉ trách cứ Hoa Kỳ, và chưa bao giờ ngỏ lời than phiền về những hành động khát máu do Cộng quân gây ra tại miền Nam. Ngay cả những vụ pháo kích dã man nhất nã vào Saigon hồi gần đây, cũng được các vị làm ngo luôn.

Rất cảm động trước sự vô tư và lòng ưu ái của các đảng đã thiết tha lo cho hòa bình thế giới và hạnh phúc của nhân dân VN. Sau đây xin kính dâng các đảng 1 món quà nhiều ý nghĩa.

HẬU NGHĨA 17-6 (VTX) Tuần qua, bọn VC đã giết mình một xe lam chở hành khách chạy đường Hậu Nghĩa—Cử Tri tại ấp Đức Hạnh B, xã Đức Lập, quận Đức Hòa, làm chết 12 thường dân, và 2 người khác bị thương nặng.

Trong số nạn nhân tử thương có 1 thiếu phụ mang thai, vì sức nổ của mìn quá mạnh, đã làm văng bào thai ra ngoài. Ngoài ra có một em bé 5 tuổi chết rất thê thảm.

Từ 20-5-68, Cựu Thiếu Tướng Lâm Văn Phát nguyên Tổng Trưởng Nội Vụ thời Nguyễn Khánh, là tử tội tại đảo trong ba năm qua, đã trình diện tại Bộ Nội Vụ.

Năm 1953 là Đại Tá nhờ có góp phần trong cuộc đảo chánh lật nhào nhà Ngô, nhờ « cách mạng thành công », nên cũng như các Tướng lãnh khác mỗi người « xi phần » một vài ngôi sao, ông Phát được lên Thiếu Tướng. Sau khi chính khứa Hà Thúc Ký bị đá ra khỏi Bộ Nội Vụ vào năm 1964, Tướng Phát được mời vào « ngự » ở đấy.

Cũng như Cố Đại Tá Thảo, ông Phát được Nguyễn Khánh tin cậy, nhưng lại là người chống Nguyễn Khánh « giai » nhất. Ngày 13-9-64, làm phát đảo chánh đợt một lật Khánh. Nhưng nhờ « đi » với mấy ông Tướng trẻ Khánh không hề hấn gì. Chỉ có hai mắt lồi thêm chút sù. Theo sách tướng, những người mắt lồi thường nhất

Và cứ mỗi khi gặp điều sợ sệt, mắt lại lồi thêm một tí. Nếu sợ quá, mắt sẽ lồi hẳn ra ngoài, và hết đường cứu chữa. Ngày 19-2-65, các ông Phát và Thảo lại làm phát đảo chánh đợt nhì lật Khánh, để đem đại Tướng Khiêm về. Lần này, các ông Tướng trẻ đã « nhờ gió bẻ măng », đá một phát cả Khánh lẫn phe đảo chánh. Bọn ký giả bạch quý bảo rằng « một cuộc đảo chánh thất bại, nhưng mục tiêu đã đạt ». Khánh mang một đóm đất, và cái mẽ đay bảo quốc huân chương lên tàu bay đi chuyển tàu suốt. Ông Phát co giò chạy mất, để sau đó lãnh án tử hình khiếm diện. Bây giờ không thích « khiếm » nữa, bèn ra trình diện.

— Nếu tôi là ông Phát : cuộc đời « chớ » thật. Bón năm trước, mình ngự ở Bộ Nội Vụ, ra vô có lính bỗng súng chào rầm rập. Bây giờ cũng ở Bộ Nội Vụ, mặc đầu bên cạnh có ông Thượng bất khả xâm phạm, mà vẫn run thấy mẹ !

— Nếu tôi là Đại Tướng Khiêm : Phải tích cực lo cho « đồng chí » mới được. Nếu nó thành công, mình đã lớn từ lâu.

— Nếu tôi là nhân viên Bộ Nội Vụ : Cuộc đời thế đấy. Đếch sợ thắng nào hết. Nay ông là xếp lớn của tôi. Nhưng biết đâu, một ngày đẹp trời nào đó, ông chả là tử tội. Trông thấy tôi, ông run thấy mẹ !

thùng rỗng

Theo dõi vụ Quốc hội hợp lương viện để phúc nghị luật Tổng động viên, người ta mới thấy tận mắt có nhiều nghị, nhiều khối lớn khối con, chỉ được cái to mồm, nhưng lại mù tịt về những cái « do » (jeu) tại nghị trường. Vì thế, mới thua hành pháp năm bàn không gỡ.

— Khối Dân Chủ là khối bác, có vẻ chặt chẽ, và ăn nói hần hoi nhất.

— Khối Độc Lập « dt » với hành pháp trong vụ phúc nghị này. Kỹ luật cũng khá chặt chẽ.

— Khối Thống Nhất dờ nhất. Khối này gồm có các nghị cứ tưởng ta đây là số dách, như hậu duệ (chứ không phải hậu thân), Quang Trung, Hồ hửu Trường v.v. nhưng cóc biết chớ.

Chơi trò phúc nghị, tức là dự một trận đá banh giữa lập pháp và hành pháp, chứ không phải viện trên đá với viện dưới hay nội bộ đá với nhau. Vì thế, muốn hạ hành pháp, lương viện phải đoàn kết chặt chẽ với nhau. Nhứt là phải bỏ phiếu cho đồng. Càng đồng càng tốt. Nếu nhanh tay nhanh chân, lên bỏ thêm vài ba phiếu chống, lại càng tốt lắm.

Đang này, các nghị thuộc khối Thống Nhất cũng muốn hạ hành pháp, nhưng lại tỏ thái độ chống đối bằng cách... không bỏ phiếu !

Thử hỏi, trong một trận banh gây cần, muốn hạ đối phương, mà một nhóm cầu thủ lại ngồi kiết già trên sân cỏ, giương rún mắt nhìn đám ba đồng đội còn lại đá một cách tuyệt vọng, thì làm sao thắng được.

Chơi dốt như vậy, là làm cổ cho hành pháp xực rồi đấy.

Chỉ bốc thym Không bốc thối Bỏ đưa nài, nói dối

thơm như mít

Ngày 19-6 văn phòng Phủ Tổng Thống đã công bố một tin khá đặc biệt. Đối với con nhà báo, tin đó còn đáng ghi nhớ hơn cả ngày quân lực.

Đó là quyết định của Tổng Thống về trường hợp Đại Tá Đỗ Kiến Nhiêu, tân Đô Trưởng. Sau khi ông Nhiêu được bổ nhiệm thay ông « Đô Cửa », một số báo chí đã xầm xì rằng hình như ông Tân Đô có quá khứ kém sạch, khiến Ngài Tổng Đuôi định từ chức để phân đối.

Trước kia, khi con mụ khòm kiểm duyệt còn vén váy ngồi chòm hóm ở đường Phan đình Phùng, thì tất nhiên, những « xầm xì » kể trên đã bị đục văng mẹ nó đi rồi. Và mấy thằng nhà báo còn bị cảnh cáo là đừng khác.

Nhưng nay, chẳng những báo không bị đục vạt chết, mà Tổng thống còn cảm ơn sự tố cáo tham nhũng của dư luận. Tổng thống còn đích thân cứu xét hồ sơ của Tân Đô Ủy. Và hứa, nếu quả thật Đô Ủy tham nhũng, thì chẳng những sẽ cách chức, mà còn trừng phạt đích đáng. Lại thú nhận Tổng thống cũng như Thủ tướng, không thể không có lầm lẩn trong việc chọn người. Và trong chính quyền có thể còn nhiều người đã và đang tham nhũng. Chuyện quan Đô Ủy có tham nhũng thật hay không, hãy đợi hạ hồi phân giải. Chỉ biết rằng thái độ trên của nhà nước rất thơm.

Nếu từ trước tới nay nhà nước đều ăn nói thơm như vậy. (Xem tiếp trang 5)

me mẻo giải nghệ

OO OOOOOOO
SỨC VOI

Làm đến chức "me" tức là được coi như mẹ, được con cái nó hầu hạ, vâng lời, hách quá xá, ai lại không muốn?

Ấy thế mà lại có em "me mẻo" đi đến đâu cũng oang oang tuyên bố cóc thêm làm mẹ nữa, cái đó mới là... ủa! Hỡi tại sao, em bảo: chúng nó đều làm! Lão chồng mẻo của em, một kỹ sư, vừa được mìn Vixi đưa "về quê" em vô tòa Lãnh sự hỏi thăm về món tiền trợ cấp cho thẳng tắp nhau của lão.

Một thằng đồng bào của chồng em hát hàm hỏi:

— Đến đây xin tiền hả? tao đâu có tiền túi bỏ ra cho mày?

Em bèn nổi máu Con Ong đớp lại:

— Tao không thêm ăn mày của mi. Tao đến đây đòi chánh phủ của mày món tiền trợ cấp của con tao, con chồng tao. Chính phủ mày có trả hay không cho biết?

Di nhiên là chánh phủ Mẻo chịu thua em, bởi vì em chơi đúng luật Mẻo, em lấy chồng có hôn thê hôn thú, có xác ti phi ca rành rành!

Theo lệ thường "còn nước còn tát" Mẻo còn ở đây ngày nào, em cứ việc tái xuất giang hồ mà vô đô Ió, mà cái thêm bin đình, bên cạnh tòa bin đình 5 tầng của đảng "cổ" lang quân để lại. Nhưng không, em nhất định đâm thêm vào. Em chế quân chúng nó bạc bẽo, khinh người, kém văn minh, cho chúng nó vài ường, phí của trời!

Có lẽ là tới lúc này em mới thấm thía câu:

"Ta về ta tắm ao ta"

Dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn"

Hơn hay không thì chưa biết, chỉ biết rằng sau ngày em cạn nước mắt khóc chồng, trong nhà em ngày ngày bỗng có một ông "hoa mai" tới lù lù trông cây si, và lại thêm một ông "nhị đồng" siêng năng đem hoa đến tặng.

Ngoài những giờ đó ra, em đi giải trí lành mạnh bằng cách lái xe lên "Chùa" ở góc đường Tự Do — Lê thánh Tôn để đầu lảo với mấy anh nhà báo, nhất là để được chiêm ngưỡng Thượng sinh của CON ONG và chỉ mong mỗi đượ: Thượng sinh giới thiệu với cô Thập Thành, mẫu người đàn bà lý tưởng của em.

Em lấy làm đắc ý, tự cho rằng mình đã đi đúng "chương đi lên" của cuộc đời. Em còn tuyên bố sẽ phát động một phong trào "về tắm ao ta" để tất cả các me mẻo cùng được đi lên như em. Theo lời em, bất cứ nhà văn, nhạc sĩ nào sáng tác ra những tiểu thuyết, bản nhạc mang tên "về tắm ao ta" đều sẽ được em trả ơn và thù lao (đáng a ló! các nhà văn và nhạc sĩ còn đợi gì không vỗ lấy cơ hội ngàn năm một thuở này!)

Ngồi trong chùa, thấy mấy em đất mẻo vô ngôi xen lẫn với các đảng tài hoa "ao ta" em chép miệng:

— Bọn nó chơi "oọc giờ" quá! Chờ này đầu phải là chờ ngồi du dương với mẻo?

Đôi lúc em còn thắc mắc:

— Không biết mấy anh đi Mẻo có chịu khó "trả thù dân tộc" dùm chúng em không?

Câu này, ma y quá, đã có mấy ông phái đoàn thượng thổ hạ tà vừa công du "màu quốc" về trả lời hộ rồi!

LỚP TOÁN LÝ HÓA HUỖNH - NGỌC - TIỂU

TỔNG KHAI GIẢNG CÁC LỚP HỀ : 1-7-68

THẤT lên LỤC — LỤC lên NGŨ — NGŨ lên TỬ — TỬ lên TAM — TAM lên NHỊ A-B

ĐẶC ĐIỂM : — Ôn thật kỹ để bù cho niên khóa đang dở vừa qua
— Không mất giờ vì những buổi học quân sự trong niên khóa

GHI TÊN HỌC NGAY TẠI :

- 23 — NGŨ TÙNG CHÂU GIA-ĐỊNH (Trường TÂN KHOA)
- 39 — CỎ BẮC SAIGON (Gần chợ Cầu Muối)
- 26811 — LÝ THÁI TỒ (Gần Ngã Bảy)
- 476B — HAI BÀ TRUNG (Gần Cầu Kiệu)

TOÁN - LÝ - HOÁ

TAM lên NHỊ A-B
TỬ lên TAM

Khai giảng 1-7-68 tại

- 25 Ngõ Tùng Châu (Gia định)
- 39 Cỏ Bắc Saigon
- 26811 Lý Thái Tồ
- 476 Hai Bà Trưng

NHA THƯƠNG CẢNG
SAIGON

DANH SÁCH THƯƠNG THUYỀN

ĐẠI DƯƠNG VÀ VIÊN DUYÊN

DỰ ĐỊNH ĐIỀU ĐỘNG LÊN SAIGON

TRONG TUẦN LỄ TỪ 22-6-68 ĐẾN 29-6-68

Số thứ tự	TÊN TÀU	Đại Diện Hãng Tàu	Thủy thác bốc dỡ	Hàng chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cước chầu
1	TRADE AMBASSADOR	Ciégéco		dầu ăn, sữa bột	24-6-1968	Phao	
2	PEGASO	K.P	Vinashitraco	linh tinh	24-6-1968	Cầu	
3	LILY	Rexco	U.T.C.	Giấy báo	25-6-1968	Cầu	
4	ASKOT	M.M	S.T.I.C	linh tinh	25-6-1968	Cầu	
5	FELICITY	H.S	H.S	— : —	25-6-1968	Cầu	
6	LONE STAR STATE	T.M	Sovicotra	— : —	27-6-1968	Cầu	

Saigon, ngày 21 tháng 6 năm 1968

TRUNG TÁ GIÁM ĐỐC NHÀ THƯƠNG CẢNG SAIGON

đón đọc tác phẩm thứ mười sáu của DUYÊN ANH

MÂY MÙA • THU

truyện dài duyên anh

— Một truyện thơ mộng nhất, thiết tha nhất của tác giả « Hoa thiên Lý »

— Một truyện hiện như đôi dòng sông Tiền Hậu và thơm ngát tình người Miền Nam.

— Một truyện của đứa trẻ mồ côi « Bắc Kỳ » gặp người cha nuôi « Nam Kỳ » cho nó hy vọng và cuộc sống

— ... với một gánh hát nghèo phiêu bạt lục tỉnh

BÚP BÊ XUẤT BẢN

ĐÔI MỜI 280 VĨNH VIỄN

TỔNG PHÁT HÀNH

ĐÃ BÁN KHẮP NƠI

nhà xuất bản

NHỊ HỒNG

387A VõTánh—Saigon

TRANH THỦ TÙNG GIỜ trong những ngày bất an nhất của Saigon lúc trận chiến đang sôi động ở Chợ Lớn — Gia định và các tỉnh.

Đề giới thiệu cùng bạn đọc

ba tác phẩm mở đầu:

— TRÊN ĐỈNH SA MŨ

tập truyện Mang Viên Long

— MỞ CỬA

thơ Hoàng Đình Huy Quan

— ĐIỀU RU NGƯỜI TÌNH CỬ

thơ Hoàng thị Thủy Tiên

người chủ trương :

mang viên long, hoàng đình huy quan

với sự hợp tác :

duyên, tấn hoài thư, phan việt thủy, thành tôn, đảng tấn tới, lê văn ngân, nguyên phương loan, vũ từ huy, đoàn thương hải, tôn nữ hoài mi, phương tấn, hoàng thị thủy tiên, chu trăm nguyên minh, nguyên phan thịnh

Rừng Máy... Vạn Người

— Hàng vạn người đã đến xem kiểu lựa máy
— Hàng trăm chiếc máy được chở đi, mang về
— Hiệu nào? Ở đâu? Nhờ yếu tố nào?

Vạn Kim Truyền Hình

124 Gia Long (khoảng sau chợ Bến Thành) Saigon

— Cả một rừng Ti Vi đủ hiệu đủ cỡ. Tối tân nhất mới có Ti Vi—Radio vừa truyền hình vừa có Radio bắt đủ đài, dùng được luôn cho Pich-up.

Ti-Vi hiệu DENON 19 Ans kiểu 68 mới về, hình ảnh thật rõ, âm thanh nổi độc đáo

— Có đủ đồ phụ tùng để sửa bất cứ chiếc máy nào hư. Có đủ thứ Antenne, Boostes, Thu Lõi, Kiến phóng đại, Survolteur tự động nhập cảng

— Có máy hình và âm thanh cho khách hàng thử máy bất cứ lúc nào, khỏi cần phải chờ đến giờ ở Đài phát hình.

ĐẶC BIỆT: Tiếp khách suốt ngày, cả chúa nhật và ngày lễ. Mỗi chiếc máy bán ra đều có 1 món quà tặng xứng đáng.

VẠN KIM kính mời

